

Dia's

Jan Hemel

Ik heb altijd dia 's gemaakt. Als arme kritische student moest je wel, want alleen zo kon je je permitteren de mindere scheppingen rigoureuus naar de prullenbak te verwijzen zonder al te grote kosten. Bovendien ordenen dia's zichzelf: een volgnummer is gauw geplakt en daarmee ligt de volgorde voor de eeuwigheid vast. Het opnemen van nummer en beschrijving in een schrift vergt iets meer discipline, maar maakt de ontsluiting nagenoeg volmaakt. Ik heb er nu 6000.

Maar toen de kinderen begonnen te bewegen vroeg dit om een ander medium. Video was nog te nieuw en dus te duur, daarom kochten we een tweedehands filmcamera-uitrusting. Ontroerend zijn vooral de beelden waarop ik, sneeuwpret suggerevend door enthousiast te joelen, onze zoon op zijn slee twee meter heen en weer door onze tuin trek, waarbij zijn verbaasde blik verklaard moet worden uit bewondering voor zijn vader die hier moeiteloos de taken van cameraman, regisseur, geluidsman en acteur combineert.

Maar ook super-8 film werd schaars en duur, dus noodgedwongen gingen wij aan de video en maakten vele uren aandoenlijke amateurbeelden, alleen voor onszelf het bekijken waard. Zelfs de oude filmbeelden werden geconverteerd naar video en zo

prijgegeven aan de magnetische degradatie.

Toen de kinderen echter eenmaal goed konden lopen gebruikten ze die vaardigheid vooral voor het zo snel mogelijk uit beeld rennen zodra de camera verscheen, want gefilmd worden is bepaald niet cool. Na een overgangperiode met wegspringende gezinsleden, vulden onze video's zich geleidelijk met gebouwen, landschappen en andere stillezens.

De herontdekking van de diacamera liet dan ook niet lang op zich wachten. De belangstelling voor dia-avonden was inmiddels echter geslonken. De andere gezinsleden kochten voor zichzelf eenvoudige fotocamera's en gaven hun kiekjes naar hartelust door op verjaardagen en partijen, terwijl Pa zijn dia's tegen het licht hield, eenzaam genoot en inraamde, in afwachting van het moment dat zijn gezin het Licht weer zou willen zien. Dat moment liet lang op zich wachten, zodat ook de motivatie voor het inramen afnam. Maar oningeraamd waren ze ook mooi. Jammer dat daarmee ook de ordening verdween.

Intussen speelde het gebrek aan de ordening ook onze foto-fotografen parten, althans in mijn ogen. Overal in huis, vooral op, in, naast en tussen de boekenkast vonden we de immer fleurige en zomerse envelopjes, behalve die we zochten.

Iemand wees mij op fotoalbums die speciaal hiervoor in de handel zijn. Helaas werden de onze geleverd zonder hulp om de foto's erin te krijgen en bleven ze dus leeg. Ook verbeeld ik me dat er van doorgeven weinig meer komt.

Dat is ook goed, want je kunt die tijd wel beter besteden dan aan het bekijken van je verleden. Het gaat er uiteindelijk om dat het vastgelegd wordt. Bekijken heb je al gedaan toen je de foto maakte, en voor alles dubbelop doen hebben we geen tijd meer.

Deze zomer bracht ons de revolutie: hoewel de fotocamera nog meeding als backup (niet gebruikt), hebben wij ons leven vastgelegd met de Digitale Camera, en wel tot op ruim 2 Megapixels nauwkeurig. Nu lijkt dan toch de documentatieproblematiek volledig opgelost: je maakt een foto, controleert of die gelukt is, en probeert het zonnodig opnieuw. De camera zorgt er automatisch voor dat elke foto een uniek nummer krijgt.

Zo nu en dan leegt een van de jongens de memory card op een van hun onafzienbare harde schijven, en van tijd tot tijd wordt de hele reeks op cd gezet. En dat allemaal zonder dat iemand ze ooit heeft hoeven te bekijken! Zo wordt ons verleden ongemerkt vastgelegd zonder dat het ons nodeloos tijd kost: een Hemelse oplossing!

ICY
F
E
E

